

DATUM	22 & 23 juni 2019
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	1 Joh 4, 7 - 13
EVANGELIE	Lucas 9, 10b – 17

Ik vraag u om uw eigen huis voor de geest te halen. Wat voor tafel heeft u thuis? Hoe ziet de tafel er uit waar u dagelijks aan eet? Die tafel waar u samen met familie of vrienden plaatsneemt om een kop koffie te drinken, een spelletje te spelen, iets te lezen, een gesprek te voeren? Wat is er eigenlijk aan die tafel allemaal gebeurd? Met wie heeft u in het verleden aan die tafel gezeten? Misschien zijn er lege plekken gevallen, misschien zijn er nieuwe mensen bij gekomen, misschien bidt u dagelijks aan die tafel of heeft u er in woede wel eens hard met de vuist op geslagen. Die tafel, die keer op wordt gedekt, waar je soms alleen zit, soms met meerderen. Waar verhalen worden verteld, waar je elkaar opmerkzaam aankijkt en je dagelijkse dingen deelt. Zo'n tafel, dat is eigenlijk de plek waar het in het evangelie over gaat als we in de lezing horen over het oude vissersdorp Betsaida. Het dorp waar Jezus zich terugtrok, maar waar Hij ook mensen ontving en met hen sprak over het koninkrijk van God, waar hij verhalen vertelde en waar Hij mensen genas die genezing nodig hadden.

Op zo'n plek ligt God voor het oprapen, daar waait de Geest van zorgzaamheid, van gevoed worden. Daar mogen we met lege handen ontvangen wat er is, wat zich aandient. En ja, dat blijkt veel meer dan we dachten. We dachten dat we er maar 5 broden en 2 vissen waren, maar we staan op van die tafel en blijken 12 manden vol brood te hebben. Die overvloed, waar komt die plots vandaan?

Mijn moeder dacht op verjaardagen en familiefeesten vroeger altijd dat ze te weinig in huis had. Boodschappen werden royaal in geslagen want ja, je wilt niet te weinig in huis hebben voor je gasten. Maar ze vergat dat de gasten daar helemaal niet voor kwamen. Net als de mensen, die vijfduizend mensen, die naar Jezus kwamen, Ook zij kwamen niet voor brood of vis. Zij kwamen om iets van Gods liefde te zien in een man die zichzelf de Mensenzoon noemde. Zij kwamen om vriendschap, om contact, om inspiratie.

Jezus wist zich diep verbonden met de bron van Liefde en zorgzaamheid. Die bron noemde hij God, Vader. Dat mensen Hem volgden en in grote getalen naar Hem toe stroomden begrijp ik heel goed. Wie zou niet zo'n man willen zien en in levende lijve willen ontmoeten? Zo'n man die je uitnodigt aan Zijn tafel. Want ook wij zoeken naar contact met Gods liefde. En zou God ook contact met ons zoeken? Hoe dan?

Door allerlei ervaringen wordt ons leven soms gebroken, ligt op momenten aan stukken. Kan er afstand zijn, scheiding, pijn, teleurstelling. Niet alleen tussen ons en God, maar ook tussen mensen onderling kan er verdeeldheid zijn, kan er sprake zijn van een gapend gat tussen ons en onze dromen. En soms ervaren we onmacht om elkaar te bereiken. In al die situaties verhardten we.

Toch merken we ook, als we er ons voor openstellen, iets anders, een andere kant die ons aangeboden wordt, iets dat ons verzacht. We zouden kunnen zeggen dat de zorgzame Geest van de Liefde ons kneedt. Kneedt als een bolletje deeg en ons keer op keer weer soepel maakt, ruimte geeft, adem, veerkracht. En zo hervormt de Geest onze hardheid. Zo worden we als het ware een samenhangend deeg om te kunnen rijzen, om tenslotte levend brood te kunnen worden en elkaar lief te kunnen hebben.

Jezus wist, en voelde, dat het mogelijk moest zijn om elkaar te bereiken. Mensen en God, mensen elkaar, mensen en de aarde. Dat zij in feite niet gescheiden zijn van elkaar, maar één zijn. Maar dat er iets nodig is om mensen steeds opnieuw op dat spoor te zetten. En dat heeft te maken met zorgzaamheid. Jezus gaf brood en vis aan hongerige mensen in Betsaïda. Hij geeft zich aan ons in brood en wijn. Daarmee wordt Gods blijvende zorgzaamheid voor ons zichtbaar. En vervolgens worden wij door Zijn gave aan ons toegerust om zorgzaam voor elkaar te zijn. De verschillen, de pijn en onderlinge tegenstellingen zijn daarmee niet weg, ze zullen er wellicht nog steeds zijn. Die zullen voor ons mensen wel nooit verdwijnen, maar we hoeven er niet meer bang voor te zijn want de Geest van Liefde komt over ons.

In feite gaat het in de eucharistie over die verandering, die omvorming. Dat wil Christus met ons delen. En als wij ons kunnen openstellen voor die verandering in ons eigen leven dan wordt de eucharistie iets wederkerigs. Door het brood te eten en de wijn te drinken antwoorden wij positief op Gods uitnodiging om ons leven, in alle weerbarstigheid, te leven zoals Hij. Het blijft dan niet alleen eenrichtingsverkeer. God en mens komen elkaar dan tegemoet. Ménsen komen elkaar dan tegemoet, hebben oog voor elkaars behoeften en verschillen; zich één voelend met God, elkaar en de aarde.

‘Eet me’, zegt Jezus. Maak mijn droom tot een deel van jezelf. Dan blijf ik in jou..., zegt Hij. Dán kneedt de Geest van de Liefde ons niet alleen, dan rijst ze ook óp! Dan is ze zacht als boter; zacht en vol van smaak.

De liefde als boter.... daar hoort gewoon dagelijks brood onder, gegeten aan een willekeurige keukentafel. Het dagelijks leven geeft ons de mogelijkheden om Gods Liefde handen en voeten te geven.

Eucharistie vieren in de kerk is een verdichting.... éven... neemt het voor een moment de vreugde en het verdriet van mensen in zich op, de hoop én de zorgen. Maar ná het samen delen van brood en wijn hier volgt de alledaagsheid van het gewone leven en bevinden we ons straks weer aan de tafel thuis. Het werk en de verplichtingen roepen. De realiteit is nog zoals er voor. Maar tóch is er iets anders.... Wij! Wij zijn veranderd. Want wij hebben van de Geest van Liefde mogen proeven.

Mogen wij in die Geest leven.